

Çocuklarımıza PEYGAMBERİMİZİ^(sav) Nasıl Anlatalım?

SALİH SURUÇ

SİYER ÖDÜLLÜ YAZAR

PROJE DANIŞMANI UZM. PEDAGOG
KUDRET EREN YAVUZ

ÇOCUKLARIMIZA PEYGAMBERİMİZİ NASIL ANLATALIM

Salih Suruç

Proje Danışmanı:
Uzm. Pedagog Kudret Eren Yavuz

KÜÇÜK MUHAMMED VE AİLESİ

Peygamberimizin bebeklik ve çocukluğu nasıl geçti?

Çocuk merak küpüdür. Genellikle hayranlık duyduğu insanların çocukluğunu merak edip öğrenmek ister, bilmek ister. Ta ki sevip saydığı o kişinin çocukluğuyla kendi yaşantısını karşılaştırma imkânı bulsun. Çocuk, kendi yaşantısı ile hayranlık duyduğu insanın hayatındaki benzerliklerden mutlu olur, davranışlarını o insana daha çok benzetmeye çalışır. Bu nedenle çocukların kendi yaşayışlarıyla Peygamber Efendimizin çocukluğunu mukayese edebilmeleri için anne babaların önce O'nun çocukluğundan kısaca söz etmeleri uygun olur.

571 yılında dünyaya gözlerini açtı Sevgili Peygamberimiz. Babası Abdullah, O henüz annesinin karnında altı aylıkken vefat etmiş, dünyaya yetim olarak gelmişti. O'nu büyütme ve yetiştirme sorumluluğu sadece annesi Âmine'nin omzunda kalmıştı. Mekke'nin ağır ve kuru havası ile suyu çocukların sağlıklı büyümelerine pek elverişli değildi. Bu nedenle Mekkeli aileler genellikle çocuklarını henüz bebek yaşta, yaylada yaşayan sütannelere emzirilmek üzere verirlerdi. Onlara göre, çocukları yaylada hem

sağlıklı büyürdü hem de dilini daha doğru haliyle öğrenirdi. Bu yüzden Peygamberimiz de henüz bir bebekken annesi Âmine ile dedesi Abdülmuttalib tarafından Sa'doğulları yurdunda yaşayan Halime adında bir kadına teslim edildi.

Halime hanımın Peygamber Efendimizi emzirmek için alması oldukça ilginçtir. Bu olayın çocuklara anlatılması Peygamber Efendimizin doğumundan itibaren Allah'ın koruması altında olduğunun ve hayatındaki gelişmelerden hiçbirinin tesadüfi olmadığının bilinmesi açısından önemlidir. Olay şöyle gelişmişti: Binekleri zayıf ve güçsüz olduğu için Halime ve kocası Mekke'ye gelen arkadaşlarından geri kalmışlardı. Önceden gelen kadınlar kendilerine uygun birer çocuk bulmuşlardı. Kadınlar, "Yetimdir, bize pek bir faydası olmaz" diyerek Peygamberimizi almak istememişlerdi.

Halime kocasıyla şehre girdiğinde emzirecek çocuk bulamayacağına düşündüğünden üzgündü. Şehrin sokaklarında bu halde dolaşırken Peygamberimizin dedesi Abdülmuttalib'le karşılaştı. Abdülmuttalib de torunu için bir sütanne arıyordu. Halime'nin emzirecek çocuk aradığını öğrenince derdini ona açtı.

– Güzel huylu Halime, dedi. Bir torunum var. Henüz iki aylık. Babasını genç yaşta kaybettik. Yetim diye hiçbir kadın O'nu almaya yanaşmadı. Nur topundan farksızdır torunum. Yüzü pırıl pırıldır. Görürsen O'nu alacağından eminim. Alırsan, bolluk ve berekete kavuşacağından da şüphem yok.

Emzirecek çocuk bulmaktan neredeyse ümidini kesmiş olan Halime, yaşlı dedenin teklifine sevindi. Birlikte eve vardılar. Halime, Peygamberimizin pırıl pırıl parlayan güzel yüzünü görünce içindeki üzüntünün birden kaybolduğunu ve yüreğinin sevinçle dolduğunu hissetti. "Yetim, babasızdır evet, ama sahipsiz değildir. Yetimin sahibi Allah'tır. O'nu alacağım" dedi ve Peygamberimizi kucaklayıp kokladı.

Birden başlayan bereket

Yüce Allah, Kur'an'da Peygamber Efendimizi âlemlere (tüm varlığa) rahmet olarak gönderdiğini söyler. Rahmetin bir anlamı da bereket ve ihsandır. Bu nedenle yağmura da rahmet diyoruz. Bu anlamla demek oluyor ki, Peygamber Efendimiz tüm varlığa Yüce Allah'tan bereket ve ihsanın gelmesine vesiledir. O'nun ilahî bereket ve ihsanlara neden oluşu çocukluğundan itibaren başlamıştır. Mesela henüz bir bebekken Halime hanım ve kocası Haris'in evinin bereketlenmesine, rızıklarının bollaşmasına vesile olmuştur. Yani Yüce Allah, gelecekte peygamber olarak görevlendireceği küçük Muhammed'i emzirmek için alıp götürün Halime'nin evine rahmetinin hazinesinden ikramda bulunmuştur. O bereketle Halime'nin evi şenlenmiş, otlığı yeşermiş, koyun ve keçilerinin sütüne bereket gelmiştir. Hatta Yüce Allah, O'nun yanında ne denli değerli olduğunu göstermek için yayla halkını da mutlu etmiştir.

Kurak bir yıl geçiren yayla halkı defalarca kendi inançlarına göre yağmur duasına çıkmışlardı, ama yağmurdan eser görülmemişti. Yine duaya çıktıkları bir gündü. Yalvarmış yakarmışlardı. Fakat gökyüzünde bir parça bulut bile belirmemişti. İçlerinden Halime hanımın komşusu olan yaşlı bir kadın yağmurun gelmediğini görünce şöyle bir teklifte bulundu: "Komşum Halime'nin evinde Mekkeli bir çocuk var. Geldiği günden beri Halime'nin evi bereketle dolup taşıyor. O'nun kutlu ve uğurlu bir çocuk olduğuna inanıyorum ben. O'nu alıp getirsek diyorum. Belki Allah O'nun yüzünden bize de acır da duamızı kabul edip üzerimize yağmur yağdırır." Duaya çıkanlar pek inanıyor görünmeseler de kadının teklifini kabul ettiler. Halime hanım gidip Peygamber Efendimizi evden alıp getirdi. Kalabalık yeniden duaya başladı. "Ey Rabbimiz, bu güzel çocuğun yüzü suyu hürmetine, bize yağmur ver."

Duâlar edilirken Peygamberimiz güzel gözleriyle gökyüzüne bakıyordu. Çok geçmeden Peygamberimizin başı üzerinde beliren

küçük bir bulut birden büyüdü ve ufuklara doğru yayıldı. Halkın duâlarına sevinç çığlıkları da karıştı o an: “Yağmur geliyor, yağmur!”

Gerçekten yağmur gelmiş ve yaylayı sulamaya başlamıştı. Halk, sevinçten uçar gibiydi. Aylar sonra duâlarının kabul edilmesinin nedenini anlamışlardı. Herkes, “Muhammed gerçekten kutlu ve hayırlı bir çocukmuş” demeye başladı.

Peygamber Efendimiz süt dönemi tamamlandıktan sonra da sevgili annesinin onayıyla birkaç yıl daha Halime hatunun yanında kaldı. Toplam kaldığı süre dört veya beş yıldır. Sevgili Peygamberimizin sütanneye verilmesi görünürde o dönemin bir gelenek ve âdeti sonucuydu. Ancak bu dört-beş yıllık dönem, aynı zamanda Peygamber Efendimizin o yaşta ilahi terbiye ve eğitiminin de başladığı devredir. Bu yıllar, Mekke'nin sıkıcı havasından, kerpiç ve taş evlerinden uzakta, yaylada kâinatla baş başa kaldığı ilk yıllardır. Geceleri yıldızlarla donatılmış gökyüzünü doya doya seyretme imkânı bulmuş ve tabiatla iç içe bir beş yıl geçirmiştir. Belki de O'nun üstü açık ilk mektebi, Sa'doğulları yurdu ve yaylası olmuştur.

Sevgili anne, babalar;

Bütün çocuklar bebeklik dönemlerini dinlemeye bayılırlar. Çocuklarınıza zaman zaman onların bebeklik fotoğraflarını gösterdiğinizde veya bebekliği hakkında yaptığınız sohbetler sonrası, bize hayatımızda yol gösterici olan rehberimiz Peygamber Efendimizin de bebekliğinden bahsedebilirsiniz. Çocuğunuza Efendimizi anlatırken O'nun Allah'ın kâinatta en sevdiği kul olduğundan söz ederek, bu nedenle, gelişinin dünya için bir müjde olduğunu anlatabilirsiniz.

Çocuğunuza herhangi bir haritadan, hatta internetten Peygamber Efendimizin doğduğu bölgeyi ve ülkeyi göstererek bu ülkenin ikliminden, dünya üzerindeki yerinden söz edebilirsiniz. Özellikle Kâbe'nin bulunduğu Mekke'yi işaret ederek, Mekke'nin önemini çocuğunuza anlatabilirsiniz.

Çocuk Muhammed de annesine yardım eder miydi?

Hazreti Âmine, henüz evliliklerinin ilk aylarında vefat eden sevgili kocasının acısını unutmuş değildi. Bu acıyı az da olsa hafifleten sadece biricik oğlu Muhammed^(sav)'di. Olanca sevgi ve şefkatiyle onu büyötmeye çalışıyordu. Bu ilgisiyle yetimliğın O'na verdiği acıyı bir nebze de olsa azaltmak istiyordu. Nur yavrusu, mütevazı evinin ışığı, bereketi ve huzur kaynağıydı. O yaşında bile annesine yardım etmekten geri durmuyordu. Hele temizliğine annesi hayrandı. Yaşadığı yörede âdet olmadığı halde, O besmele çekerek yemeye başlar, yemekten sonra da "Elhamdü lillah (Allah'ım sana şükürler olsun)" diyerek Yüce Allah'a, verdiği nimetlerden dolayı teşekkür ederdi. Çünkü gerçek teşekkür Allah'a yapılandır. Bize en küçük hediyeı verene bile teşekkür etmeyi ihmal etmezken, Allah'a neden teşekkür etmeyelim? Bize hayatı veren O^(cc)'dur. Bizi varlıkların en şerefliı kılan O'dur. Yeryüzünü önümüze içinde bin bir çeşit nimetin bulunduğu bir sofa gibi seren O'dur... Öyleyse teşekkürü en layık olan da yüce Rabbimiz olmalı değil mi? Hem Rabbimiz bize der ki: *"Eğer siz bana şükrederseniz, ben de size daha çok nimet veririm."* Öyleyse bizim de Peygamber Efendimiz gibi her zaman ve her durumda Yüce Allah'ımıza teşekkür etmemiz gerekmez mi?

Annesini çok severdi Peygamber Efendimiz. Hatta yalnız annesini değil, kendisine emeği geçen herkesi çok severdi. Onlara her zaman saygı gösterir, hepsini hürmetle anardı. Mesela, sütanesi Halime'yi her gördüğünde saygıyla, "Anneciğim, anneciğim!" der ve ona hediyeler verirdi.

Yine Peygamber Efendimize emeği en çok geçenlerden biri de amcası Ebu Talib'in hanımı hazreti Fatıma idi. Küçüklüğünde O'na çok güzel bakmış, O'nu korumuş, kollamış ve sevmiştı. Peygamber Efendimiz bu yengesini de ömrü boyunca unutmadı. Hep saygıyla

halini hatırını sorardı. Hatta Medine’de vefat ettiği gün o kadar üzöldü ki, “Bugün annem vefat etti” deyip ağladı. Dahası, sevgi ve saygısından gömleğini ona kefen yaptı ve cenaze namazını da bizzat kıldırdı. Sonra da mezarına kadar gitti, kabrine indi ve bir süre içine uzandı. Kabirden çıktığında gözleri dolu doluydu.

– Ey Allah’ın Resölü, dediler merakla. Biz senin bu kadına yaptığını ilk defa görüyoruz!

Gözyaşları arasında,

– Amcam Ebu Talib’den sonra, bu kadıncağız kadar bana iyiliği dokunan başka biri olmamıştır. Ona, cennet elbiselerinden giydirilsin diye gömleğimi kefen olarak giydirdim! Kabir hayatı, kendisine kolay gelsin diye de kabirde yatacağı yere uzandım, buyurdu.

Ardından da ona dua etti: “Allah sana rahmet etsin ey annem! Sen, annemden sonra annem oldun. Aç durur, beni doyururdun. Kendin giymez, beni giydirirdin. En iyi nimetlerden nefsini alıyoyar, bana tattırırdın. Bunu da ancak Allah rızasını ve ahiret yurdunu umarak yapardın. Allahım! Annem Esed kızı Fatıma’yı af ve mağfiret eyle! Kabrini genişlet.”

Peygamber Efendimizin yüzü de çocukluğundan beri pırıl pırıldı. Üstü başı hep tertemizdi. Her yönüyle örnek bir çocuktur. Terbiyesine ve temizliğine herkes hayrandı. Son derece düzenli ve tertipliydi. Hayatı boyunca buna dikkat etti.

Güzelliği de dillere destandı çocukluğundan beri. İri siyah gözlerini ve nurdan bir parça gibi parlayan yüzünü gören herkes hayran kalırdı. Yalan nedir bilmezdi. Her zaman iyilik yapmayı sevdi. Arkadaşlarının yardımına koşmaktan zevk alırdı. Yaşlıları, O’nunla konuşmak ve oynamak için yarışlırdı. Çok konuşmayı sevmez, konuştuğunda da hep güzel ve hayırlı şeyler söylerdi. Hayatı boyunca değişmeyen ilkelerinden biriydi bu. “Allah’a ve ahirete inanan ya hayır söylesin, ya da sussun” buyurmuştu ashabına, tabii ki bizlere de.

Aziz annesi de O'nun bu güzel huylarına hayrandı. Hele ev işlerine yardım etmesine bayılırdı. Henüz altı yaşındaydı, ama öylesine eli çabuk, öylesine becerikli ve çalışkandı ki şaşar kalırdı annesi. Zaman zaman da,

– Canım yavrum, derdi. Kendini fazla yoruyorsun. Neredeyse bize hiçbir iş bırakmıyorsun. Buna üzülüyorum ben.

Ama O, olanca sevimliliğiyle,

– Üzülme sen anneciğim, derdi. Hem sana yardım edecek benden başka kimin var ki!

Bunu söylerken de bazen sevgili babasının hasretini çekeerek boynunu büküyordu. Sonra annesi üzülmesin diye birden gülümseyerek,

– Sen benim hem biricik annem hem de babamsın. İzin ver ben de senin hem oğlun hem kızın olayım. Bir kızınmışım gibi sana yardım edeyim, derdi.

Tatlılığına dayanamazdı annesi. O’nu alıp bağına basar, sever, okşar ve uzun uzun ciğerine çekerdi mis gibi kokusunu. Sevgili annesi, O’nun varlığıyla birçok şeyi unutmıştu. Sadece henüz evliliklerinin ilk aylarında kaybettiği kocası Abdullah’ı unutamamıştı ve onu hep hasretle anıyordu. Gün geçtikçe bu hasreti yüreğinde daha da derinden hissetmeye başlamıştı. Bir gün bu dayanılmaz hasretini biricik oğluna da anlattı:

– Canım Muhammed’im! Babana olan hasretim yakıyor yüreğimi. Dayanılmaz acılar çekiyorum bazen. Senin varlığın olmasaydı, bu acıya, bu hasrete belki de katlanamazdım!

Birden sustu. Gözlerine yaşlar dolunca sözlerine devam edememişti. Önce nur yavrusunun gözyaşlarını, sonra da kendi gözyaşlarını sildi.

– Üzdüm seni galiba canım oğlum, dedi ardından kısık bir sesle. Ne olur bari sen ağlama. Dayanamam ben, senin nur damlası gözyaşlarına.

Nur yavrusu önce derin bir iç çekti. Sonra üzgün üzgün,

– Anneciğim, dedi, benim de yüreğim acı dolu. Babasız yaşamak o kadar zor ki!

Sevgili anne, babalar;

Çocuğunuzla birlikte yediğiniz bir yemek sonrası ona “Elhamdülillah” kelimesinin anlamını anlatın. Bizlere en güzel hediyeleri veren Allah’a nasıl teşekkür edebileceğimiz hakkında konuşun.

Rabbimizin “Eğer siz bana şükrederseniz, ben de size daha çok nimet veririm” sözlerini ona hatırlatarak yemek sonrası birlikte sofranızı toplayın ve biraz sohbet edin. Çocuğunuzun size yaptığı bu yardımla Peygamber Efendimizle ortak bir yanı olduğunu, O’nun gibi annesine yardım ettiğini belirtin. Çocuğunuz size sevgisini gösterdiğinde, sizin için iyi bir şeyler yaptığında ona çokça teşekkür edin ve “Yavrum sen

beni çok sevindirdin mutlu ettin, inşallah hem Rabbimiz hem Efendimiz de seni sevsin” diyerek çocuğunuz için güzel dualar edin. Çocuğunuzun size yaptığı iyilik ve hizmetlerle Efendimizin öğüdünü dinlediğini belirtin. Efendimizin kendisine benzeyenleri çok sevdiğini vurgulayın.

Annesiz kalan bir çocuk neler yaşar?

Annesi O’nu alıp Medine’ye getirmişti. Orada dayıları da vardı. Dadısı Ümmü Eymen de beraberlerindeydi. Sevgili Peygamberimiz orada hem akrabalarını ziyaret etti hem de babasının mezarını. Mezarın başında ağladı. Mübarek gözyaşlarıyla topraktan kabri damla damla sular gibiydi. O an yetimliğin acısını bütün şiddetiyle yüreğinin derinliklerinde duydu. Babasız yaşamının ne kadar zor ve acı verici olduğunu da. Bundan olmalı ki ömrü boyunca hep yetim ve öksüzlerin yanında oldu, onları sevdi ve sevindirdi.

Uhud Savaşı’ndan sonraydı... Müslümanlar Medine’ye üzgün dönmüşlerdi. Melek yüzlü bir çocuk, iki gözü iki çeşme ağlıyordu. Babası savaşta şehit düşmüş, çocuk yetim kalmıştı. Üzgün ve boynu büküktü. “Acımı ancak O^(sav) dindirebilir” diyerek huzuruna gelmişti. Minik yüreği acılı, gözleri yaş dolu, sevimli yetimi karşısında görünce ağladı. Sonra kucaklayıp başını şefkatle okşarken,

– Sevimli çocuk, dedi, yeter, ne olursun ağlama artık!

Çocuk, minik elleriyle gözyaşlarını silip sustu.

– Adın ne senin, diye sordu.

– Büceyr. Şehit olan Akrabe’nin oğluyum. Babam yok artık!

Büceyr’in yüzüne üzgün üzgün baktıktan sonra şefkat ve sevgi dolu sesiyle,

– Babana, Allah rahmet etsin. Adın da bundan böyle Beşir olsun, dedi.

Ardından mübarek eliyle çocuğun başını okşayıp bineğine bindirdi.

– Sevimli çocuk, dedi, baban ben, annen de Âişe olsun ister misin?

Baba sevgisini doyasıya yaşayamamış Beşir’in gözleri ıslıl ıslıl parladı birden.

– Babam, anam sana feda olsun ey Allah’ın Resûlü! Elbette isterim ve seve seve kabul ederim.

Peygamber Efendimiz de onun sevincinden mutlu oldu ve mübarek elleriyle tekrar başını okşayarak dua etti.

Peygamber Efendimiz^(sav) yetimlerin acısını yüreğinde böylesine duyar, onları hem sever hem sevindirirdi. “Her kim bir yetimin başını silerse (okşar, temizlerse), elinin değdiği her saçın teline karşılık ona kıyamet günü bir nur olur!” buyurarak bizlerin de yetimlere ilgi göstermesini istemiştir.

Bir gün Peygamber Efendimizin yanına bir adam geldi.

– Ey Allah’ın Resûlü, dedi, ruhum sıkılıyor, içim daralıyor. Nedendir bilmem.

– İçinin rahatlamasını ve ihtiyacın olan şeyi elde etmek mi istiyorsun?

– Evet, dedi adam.

– Öyleyse, yetime şefkat edip acı, başını okşa ve karnını doyur. O zaman için açılır ve ihtiyacını da elde edersin, buyurdu.

Bizlere yetimleri sevip sevindirmeyi öğüt veren Sevgili Peygamberimiz, Medine’yi bu ziyaretinde aziz babasının kabri yanında yetimliğin acısını yüreğinde derinden hissetmişti.

Sonra Medine’den ayrılıp Mekke’ye doğru yola çıkmışlardı. Henüz yolu yarılammışlardı ki, sevgili annesi birden rahatsızlanmış ve Ebvâ adındaki köyde vefat etmişti. O’nu canından çok seven annesinin son sözleri şunlar olmuştu:

“Canım Oğlum! Bil ki, her yeni eskir. Her yaşayan ölü. Her şey gelip geçer. Ben de öleceğim. Anladım bunu. Ama senin gibi tertemiz bir evladı geride bıraktığım için mutluyum ve sevinçliyim. Sakın sen üzülme!”

Hangi çocuk annesinin gözleri önünde vefat etmesine dayanabilir ki? Peygamber Efendimiz de derin bir acı duymuş ve aziz annesinin üzerine kapanmıştı. Alnını, ellerini öpüp koklamış ve uzun süre öylece hıçkırığa hıçkırığa ağlamıştı. O’nu, o an sadece dadısı Ümmü Eymen teselli etmeye çalışmıştı:

– Üzülme, ağlama canım Muhammed’im. Allah’ın takdiri bu. O’nun hükmüne karşı boynumuz kıldan ince. Can da mal da O’nundur. Her şey bize emanettir. Emaneti nasıl verdiyse öyle de alır sahibi.

Gözyaşları arasında dadısına cevap vermişti:

– Sevgili dadıcığım, bu yaşıma kadar babasız büyüdüm. Baba sevgisi nedir tatmadım. Şimdi de annesiz yaşayacağım. Onun şefkatinden yoksun kalacağım. Anne yüzü hiçbir zaman unutulmaz ki!

Bu anlamlı sözleriyle, dersini hocasından alan bir öğrenciyi andırıyordu. Evet, her şeyi O’na öğreten, insanlara gönderdiği bütün peygamberleri terbiye eden ve yetiştiren, koruyup kollayan Yüce Allah’tı.

Sevgili Peygamberimiz, o yaşından itibaren artık hem yetim hem de öksüzdü. Ama öksüz ve yetimler sahipsiz değildir. O’nun ve tüm yetimlerin, öksüzlerin sahibi ve koruyucusu Yüce Allah’tı. Ömrü boyunca da, onu hep koruyup kolladı. “Rabbin, seni yetim bulup da barındırmadı mı?” ayeti O’nun bu halini hatırlatır bize.

Sevgili anne, babalar;

Yedi yaşından büyük çocuklarınızla birlikte bu hafta en yakınınızda bulunan çocuk esirgeme kurumuna gidin ve

oradaki çocuklar için küçük de olsa imkânlarınız ölçüsünde iyi şeyler planlayın. Bu ziyaret sonrası dünyada çok sayıda annesiz ve babasız çocuğun bulunduğunu, bütün Müslümanların bu çocuklara yardım etme, onları sevmeye sorumlulukları olduğunu onlara hatırlatın ve Efendimizin de bunu bize öğütlediğini belirtin. Bu esnada Peygamber Efendimizin de öksüz ve yetim olduğunu söyleyerek annesiz ve babasız bir çocuk olmanın anlamı üzerine konuşun. Konuşmanızın sonunda dünyada annesi babası olmayan bütün çocukların Allah tarafından daha çok korunduğunu, onlara Rabbimizin daha çok yardım ettiğini belirtin.

Yıllar önceden geleceği biliniyordu

*“Ben, babam İbrahim’in duası, İsa’nın müjdesiyim!
Annem Âmine’nin (de) rüyasıyım!”
Hazreti Muhammed^(sav)*

Yıllar öncesinden Peygamber Efendimizin Arabistan yarımadasında dünyaya geleceği ve son peygamber olarak gönderileceği biliniyordu. Bu husus, O’nun^(sav) Allah yanındaki değerinin büyüklüğüne ve yapacağı hizmetin önemine de bir işaret. Anne babaların bu hususu da çocuklarına anlatması O’nun değerinin bilinmesi için önemlidir.

Peki, neden önceki peygamberlerin birçoğu ve Kur’an’dan önceki kitaplar Sevgili Peygamberimizden söz etmişlerdir? Çünkü kendisinden önceki Peygamberlerin tamamı O’nun gelişine ve dönemine âdeta zemin hazırlamak için görevlendirilmişlerdir. Yani diğer peygamberlerin, O’nun davasının bir tür yardımcıları olduğunu söyleyebiliriz. Dolayısıyla reislerini, liderlerini haber vermek de bir görevdi onlar için. İşte O’nu ümmetlerine haber vermekle bu görevlerini yerine getirmişlerdir. Mesela Hazreti İsa, ümmetine Peygamber Efendimizin geleceğini şöyle müjdelemiştir: “Vakti geldi, Meryem’in oğlu İsa da, ‘Ey İsrail oğulları! Ben

size Allah'ın elçisiyim. Benden önceki Tevrat'ı tasdik etmek, benden sonra gelip ismi 'Ahmed' olacak bir peygamberi müjdelemek üzere gönderildim."¹

Bilindiği gibi Peygamber Efendimizin bir adı da Ahmed'dir.

Bilge Seyf'in haberi

Peygamber Efendimizin geleceğini haber verenler sadece kendisinden önceki peygamberler değildir. Tevrat, Zebur ve İncil'i okuyan papaz ve haham ile Hıristiyan ve Yahudi birçok bilgin de onun geleceğinden haberdardı. Kral Seyf de bu bilgelere biriydi.

Peygamber Efendimizin dedesinin yanında kaldığı yıllardaydı. Kral Seyf, ülkesi Yemen'i Habeşlilerden geri almıştı. Komşu devlet başkanları, aşiret ve kabile reisleri, onu tebriğe gelmişlerdi. Abdülmuttalib de bir heyetle Mekkeliler adına oradaydı.

Kral Seyf, tebrikleri kabul ediyordu. Sıra Mekke heyete gelince Abdülmuttalib kendilerini,

– Biz, Allah'ın dokunulmaz kıldığı memleketin halkı ve Kâbe'nin hizmetçileriyiz, diye tanıttı.

Sözleri ve saygılı tavrı, Seyf'in ilgisini çekti.

– Ey tatlı dilli, peki sen kimsin, diye sordu.

– Ben, Abdülmuttalib... Hâşim'in oğluyum.

– Ziyaretinize son derece sevindim, dedi Kral. Siz sohbet edilmeye layık, değerli insanlarsınız. Bunu biliyorum. Bana da sizi ağırlamak ve yurdunuza hediyelerle göndermek düşer.

Kral diğer heyetleri teker teker memleketlerine uğurlarken Mekke heyetine,

– Sizleri bir süre daha misafir edip ağırlamak istiyorum. Bu isteğimi kabul ederseniz, beni mutlu etmiş olursunuz, dedi.

1 Saf, 6

Abdülmuttalib heyet adına,

– Bunu bizim için bir şeref sayarım, diyerek Kral'ın isteğini kabul etti.

Kral, bu süre içinde zaman zaman saygı duyduğu Abdülmuttalib'i makamına alarak sohbet ediyordu. Yine böyle bir sohbet esnasında Kral,

– Ey Abdülmuttalib, dedi. Sana bir sır emanet edeceğim. Anladığım kadarıyla bu sır seninle ilgili olmalı. Başkalarından gizlediğim, bir kitapta bulduğum önemli bir haberdir bu.

Abdülmuttalib,

– Allah, sizlere uzun ömür versin. Heyecanlandırdınız beni. Sırrın ne olduğunu öğrenebilir miyim, diye sorunca da başladı anlatmaya.

– Bu sır, şu sıralarda doğmuş olması gereken bir çocukla ilgilidir. Bildiğim kadarıyla o, aranızdan çıkacaktır. İki kürek kemiği arasında bir ben vardır. Babası ve annesi öldükten sonra önce dedesi, ardından da amcası onu yanına alacaktır. Bildiğim kadarıyla o, büyüyünce birçok ülkeyi fethedecektir. Dünya durdukça da insanlara hep önder olacaktır.

Abdülmuttalib o yaşına rağmen heyecandan yerinde duramaz haldeydi.

– Saygıdeğer hükümdarım! Ömrünüz uzun, saltanatınız devamlı ve namınız yüce olsun. O çocukla ilgili biraz daha açıklama yapabilir misiniz?

Seyf, gülümseyerek anlatmaya devam etti:

– O, puta tapmayı yasaklayacak ve Allah'a inancı yayacaktır. Her zaman adaletle iş görecektir. Daima iyilik yapacak, iyilik yapmayı salık verecektir. İnsanları kötülük yapmaktan ve çirkin şeylerden sakındıracaktır.

Kral bir süre sustuktan sonra bu kez emanet edeceği sırrı açıkladı:

– Ey Abdülmuttalib! Bildiğim bütün özellik ve işaretler gösteriyor ki o çocuk, senin torunundur!

Abdülmuttalib heyecandan titremeye başladı ve oturduğu yerden secdeye kapanıp öylece durdu.

Kral,

– Ne oldu sana öyle ey aziz misafir, dedi. Kalk da anlat.

Abdülmuttalib başını secdeden kaldırdı. Heyecanı biraz olsun dinmişti, sakın sakın anlatmaya başladı:

– Şanı yüce hükümdarım! Benim, Abdullah adında çok sevdiğim bir oğlum vardı. Onu Mekke'nin ileri gelenlerinden birinin kızıyla evlendirdim. Bir çocukları dünyaya geldi. Saydığımız işaretlerin hepsi onda var. Annesi ve babası da hayatta değil. Şu anda benim yanımda kalıyor.

Hükümdar, yanılmadığına sevindi.

– Abdülmuttalib, dedi, onu kıskanıp düşmanlık edeceklerin yanında, bildiğim kadarıyla Yahudiler gelecektir. Onu Yahudilerden uzak tutmaya çalış. Ona bir kötülük etmelerinden korkuyorum. Gerçi Yüce Allah, düşmanlarının kendisine zarar vermesine de fırsat tanımayacaktır, diye biliyorum. Ama sen yine de dikkatli ol. Yine öğrendiğime göre, doğup büyüdüğü yurdundan da göç etmeye mecbur kalacak ve Yesrib'e (Medine'ye) yerleşecektir.

Bilgin hükümdar, belli ki gönül gözü de açık biriydi. Âdeti keramet göstermişti ve yıllar önceden Sevgili Peygamberimizin peygamberliğini haber vermişti.

Bebek Muhammed doğmadan önce yıldızlar onun gelişimini alkışladı ve âleme bir yıldız doğdu.

Kral Seyf'in yaşlı Abdülmuttalib'e Yahudilerle ilgili söyledikleri doğru ve gerçektir. Onlar, gelecek peygamberin aralarından

çıkacağıını düşünüyor ve bekliyorlardı. Peygamber Efendimizin doğduğu gecenin sabahıydı. Medine sokaklarında bir Yahudi,

– Ey Yahudiler! Neredesiniz? Diye bağıyordu. Etrafına toplandılar. Merakla,

– Ne bağırp duruyorsun? dediler.

– Bir şeyden haberiniz yok galiba!

Merakları daha arttı.

– Ne haberi be adam? Yoksa Yahudi kardeşlerimizden birinin başına bir şey mi geldi?

Derin bir iç çekti Yahudi.

– Keşke öyle olsaydı, gam yemezdim o zaman.

Bir süre şaşkın şaşkın arkadaşlarının yüzüne baktıktan sonra, iri kaşlarını çattı bu kez,

– Yoksa siz, bu gece doğan o ‘yıldız’ı görmediniz mi?

– Ne yıldızı? Hayal filân mı gördün yoksa?

Yahudi’nin öfkesi kabardı birden.

– Yazıklar olsun size, dedi. Vallahi, bu gece “Ahmed’in yıldızı” doğdu. Gördüm onu ben, evet gördüm. Hayal değil bu, gerçek!

Diğer Yahudilerin de yüzlerinin rengi birden değişmişti. Anlamışlardı. Büyüklerinden de çoğu kez dinlemişlerdi: “Son Peygamber dünyaya geldiği anda çok farklı bir yıldız doğacaktır” diye.

Evet, doğruydu. “Ahmed’in yıldızı” doğmuştu.

Bu haber, Yahudilerde şok etkisi yapmıştı. Bir süre birbirlerine şaşkın şaşkın baktıktan sonra,

– Peygamberlik, artık Yahudilerden alındı, diyerek dağılmışlardı.²

2 İbnu Sa’d, Tabakat 1/173